

Homilie 29 december 2019 H. Familie - Toon Suffys SJ

De 2e lezing heeft verleden jaar in België een politieke rel teweeg gebracht. Elke zondag om 10 u. wordt op de eerste publieke radiozender in Vlaanderen een eucharistieviering uitgezonden. Verleden jaar werd ook deze 2e lezing gelezen en de predikant liet de lezing zonder commentaar gelaten. Hij preekte over iets anders dan: vrouwen wees onderdanig aan uw man. Na de mis kwam er plots veel commentaar uit het land: dit was godsdienstig radicalisme. De Commissie ter voorkoming van terrorisme werd er zelf bij gehaald. Dat was ook koren op de molen van politici die allang alle tekenen van godsdienst in het openbare leven willen verbieden. Radio en tv gingen verschillende priesters interviewen, tot de kardinaal toe. Zij allen zegden: wij moeten die tekst interpreteren naar onze tijd toe. Toen Paulus dit schreef, was zijn tekst revolutionair voor zijn tijd, niet voor vrouwen, maar voor de mannen.

De relatie tussen man en vrouw was in de Oudheid goed geregeld. Het huwelijk was als het ware een contract met rechten en plichten de man zorgde dat zijn vrouw kon leven en zij moest zorgen voor nageslacht.

Ook bij ons is het burgerlijk huwelijk nog altijd een contract. Maar het huwelijk is ook meer. Enkele jaren terug wilden Moniek en Erik, twee jonge juristen, huwen. Zij kwamen het weekend huwelijksvoorbereiding mee maken. We hadden een gesprek over de betekenis van het christelijk huwelijk. De Kerk zegt daarvan dat de liefde tussen man en vrouw een beeld is van God: elkaar leven geven en leven gunnen in alles wat je doet. Moniek begon te wenen. Ze zei: Ik heb mij gespecialiseerd in huwelijksrecht. Wij hebben het altijd over rechten en plichten. Nu hoor ik als voor het eerst dat huwelijk ook liefde is.

Dat is juist wat Paulus in de tweede lezing vraagt: mannen heb je vrouw lief. Liefde was in de Oudheid niet van belang voor een huwelijk. Paulus verwijst naar Christus: zoals het past bij uw verbondenheid met de Heer. Laat uw liefde gelijken op de liefde van Christus: geen grotere liefde kan iemand hebben dan dat hij zijn leven geeft voor zijn vrienden.

Dat is wat wij zien in de heilige familie. Uit fijngevoeligheid heeft Jozef gearzeld om Maria tot vrouw te nemen: zij was zwanger voor zij gingen samenwonen. Toch neemt hij haar en hij neemt ook haar Kind op in zijn liefde. Hij zorgt voor hen met zijn leven: bij gevaar trekt hij met hen zelfs naar Egypte en terug naar Palestina. In Nazaret heeft hij zijn leven lang voor hen gewerkt en gezorgd, zonder daarvoor veel erkenning te krijgen. Tenminste toch niet in het evangelie, hij wordt maar twee keer vernoemd in heel het NT.

Aan Jozef kunnen wij een voorbeeld nemen voor onze liefde tot elkaar. Hij heeft zonder veel voor zichzelf op te eisen, zijn leven in dienst gesteld. Wij weten niet wat hij als dromen had voor zijn leven. Maar hij heeft zijn leven ondergeschikt gemaakt aan het welzijn van Maria en Jezus. Jozef deed wat Paulus schrijft: wees onderdanig aan elkaar, heb elkaar lief.

Wanneer wij werkelijk lief hebben, is het ook niet belangrijk wie de eerste plaats krijgt. Zoals Paulus schrijft aan de Romeinen (12, 10) Acht de ander hoger dan uzelf. Laat uw enthousiasme niet bekoelen, maar laat u aanvuren door de Geest en dien de Heer.

Wij kunnen allemaal leren van Jozef, Maria en Jezus. Wij kunnen in gebed hun voorspraak en hun hulp vragen om zelf ook te kunnen liefhebben en beminnen met heel ons hart.